

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 135/18

Luksemburg, 19 września 2018 r.

Wyrok w sprawie C-327/18 PPU
RO

Notyfikowanie przez Zjednoczone Królestwo zamiaru opuszczenia Unii Europejskiej nie skutkuje koniecznością odmowy lub zawieszenia wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez to państwo członkowskie

Jeżeli nie istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że w konsekwencji opuszczenia Unii przez państwo członkowskie wydania nakazu osoba, której ten nakaz dotyczy, będzie narażona na pozbawienie jej praw uznanych w Karcie oraz w decyzji ramowej¹, tak długo, jak to państwo członkowskie jest członkiem Unii, ów nakaz podlega wykonaniu

W 2016 r. Zjednoczone Królestwo wydało dwa europejskie nakazy aresztowania („ENA”) przeciwko RO (pierwszy w styczniu 2016 r. i drugi w maju 2016 r.) w celu przeprowadzenia postępowania karnego w przedmiocie przestępstw zabójstwa, podpalenia oraz zgwałcenia. RO został zatrzymany w Irlandii na podstawie ENA. Pozostaje w tym państwie w areszcie od dnia 3 lutego 2016 r. RO sprzeciwił się przekazaniu go przez Irlandię do Zjednoczonego Królestwa między innymi ze względów związanych z opuszczeniem Unii Europejskiej przez Zjednoczone Królestwo.

High Court (wysoki trybunał, Irlandia) oddalił wszystkie zarzuty podniesione przez RO z wyjątkiem tych dotyczących skutków brexitu. Zwrócił się zatem do Trybunału o uściślenie, czy uwzględniając fakt, że w dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo notyfikowało zamiar opuszczenia Unii oraz wobec niepewności co do umów, jakie mogłyby obowiązywać po opuszczeniu Unii przez Zjednoczone Królestwo, powinien on odmówić przekazania do Zjednoczonego Królestwa osoby, której dotyczy ENA i to nawet w sytuacji, gdy przekazanie jest z innych względów obowiązkowe.

Trybunał przypomniał przede wszystkim, że w świetle podstawowej zasady wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, która leży u podstaw decyzji ramowej ws. ENA, wykonanie ENA stanowi zasadę, a odmowa wykonania – wyjątek, który powinien być interpretowany w sposób ścisły.

Następnie Trybunał wskazał, że notyfikowanie przez państwo członkowskie zamiaru opuszczenia Unii zgodnie z art. 50 TUE nie skutkuje zawieszeniem stosowania w tym państwie członkowskim prawa Unii i w konsekwencji przepisy decyzji ramowej, jak również nierozzerwalnie z nią związane zasady wzajemnego zaufania i wzajemnego uznawania nadal w pełni obowiązują w tym państwie aż do rzeczywistego opuszczenia przez nie Unii.

Trybunał stwierdził zatem, że samo notyfikowanie przez państwo członkowskie zamiaru opuszczenia Unii nie jest okolicznością „wyjątkową”, mogącą uzasadniać odmowę wykonania ENA wydanego przez to państwo członkowskie. Taka konsekwencja oznaczałaby jednostronne zawieszenie przepisów decyzji ramowej i byłaby sprzeczna z jej brzmieniem, zgodnie z którym to do Rady Europejskiej należy ustalenie naruszenia w wydającym nakaz państwie członkowskim zasad wyrażonych w art. 2 TUE² – do celów zawieszenia ENA.

¹ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 34)

² Artykuł 2 TUE stanowi, że „Unia opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do

Trybunał stwierdził natomiast, że organ sądowy wykonujący nakaz powinien ustalić, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że po opuszczeniu Unii przez państwo członkowskie wydające nakaz osoba, której ten nakaz dotyczy, będzie narażona na pozbawienie jej praw podstawowych i praw wywodzonych zasadniczo z decyzji ramowej.

W tej kwestii Trybunał podkreślił, że Zjednoczone Królestwo jest stroną europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i że jego dalsze uczestnictwo w tej konwencji nie jest związane z przynależnością do Unii. Ponadto jest ono również stroną Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. i wprowadziło do swego prawa krajowego inne prawa i obowiązki zawarte obecnie w decyzji ramowej.

Trybunał stwierdził zatem, że w takich okolicznościach organ sądowy wykonujący nakaz może zakładać, w odniesieniu do osoby podlegającej przekazaniu, że państwo członkowskie wydające ENA będzie w istocie, po opuszczeniu Unii przez to państwo członkowskie, stosować treść praw wywodzonych z decyzji ramowej mających zastosowanie w okresie po przekazaniu. Jedynie w obliczu namacalnych dowodów mogących wykazać odwrotną sytuację organy sądowe wykonujące nakaz mogą odmówić wykonania ENA. Zdaniem Trybunału takie poszlaki nie istnieją, lecz ustalić to powinien sąd krajowy.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

mniejszości. Wartości te są wspólne Państwom Członkowskim w społeczeństwie opartym na pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz na równości kobiet i mężczyzn”.